קרפיפות רשות לעצמן לדברי חכמים גגין וחצירות רשות אחת קרפיפות רשות אחת הן לדברי רבי שמעון כולן רשות אחת הן תניא כוותיה דרב תניא כוותיה דרב יהודה תניא כוותיה דרב כל גגות העיר רשות אחת הן ואסור להעלות ולהוריד מן הגגין לחצר ומן החצר לגגין וכלים ששבתו בחצר מותר לטלטלן בחצר בגגין מותר לטלטלן בגגין ובלבד שלא יהא גג גבוה י' או נמוך י' דברי ר"מ וחכ"א כל אחד ואחד רשות לעצמו ואין מטלטלין בו אלא בד' תניא כוותיה דרב יהודה [ה]אמר רבי כשהיינו לומדים תורה אצל ר"ש בתקוע היינו מעלין שמן ואלונטית מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לחצר ומחצר לקרפף ומקרפף לקרפף אחר עד שהיינו מגיעין אצל המעיין שהיינו רוחצין בו אמר רבי יהודה מעשה בשעת הסכנה והיינו מעלין ס"ת מחצר לגג ומגג לחצר ומחצר לקרפף לקרות בו [ו]אמרו לו אין שעת הסכנה ראיה: ר"ש אומר אחד גגין וכו': [ז]אמר רב הלכה כר"ש והוא שלא עירבו אבל עירבו לא דגזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר ושמואל אמר [א]בין עירבו בין שלא עירבו וכן אמר ר' יוחנן מי לחשך בין עירבו ובין שלא עירבו מתקיף לה רב חסדא לשמואל ולרבי יוחנן יאמרו שני כלים בחצר אחת זה מותר וזה אסור ר"ש לטעמיה דלא גזר [ח]דתנן א"ר שמעון למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר ועירבו שתי החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה וב' החיצונות אסורין זו עם זו ולא גזר דילמא אתי לאפוקי מאני דהא חצר להא חצר ה"נ לא גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר מתיב רב ששת [ט]ר"ש אומר אחד גגות אחד חצירות ואחד קרפיפות רשות אחת הן לכלים ששבתו בתוכן ולא לכלים ששבתו בתוך הבית אי אמרת בשלמא דעירבו היינו דמשכחת לה מאני דבתים בחצר אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת לה מאני דבתים בחצר הוא מותיב לה והוא מפרק לה בכומתא וסודרא

ת"ש

וקרפיפות רשות לעצמן. ואפילו הן של ב' אנשים מטלטלין מזה לזה דהאמר ר"מ כל גגות העיר רשות אחת שמע מינה דס"ל דאין רשות מתחלקת מחמת שינוי בעלים אלא בתים לחודייהו מפני שהם תדירות לדירה דמה לי גגין ומה לי חצירות ומה לי קרפיפות אבל מגג לחצר ומגג לקרפף לר"מ לא ואפילו של איש אחד כדאמרינן(ס) גזירה משום תל כרה"ר וכ"ש כשהן של שנים ומחצר לקרפף נמי לא דשמעינן להו לרבנן לקמן בברייתא דאסור לטלטל מחצר לקרפף ור"מ לא שמעינן ליה דפליג עלייהו להקל אלא בחלוק רשויות דגגין הואיל ושמן שוה אבל ברשויות החלוקות בשמן לא שמעינן ליה דמיקל דדוקא קאמר ר"מ גגות דתשמישתן שוה וכן חצירות וכן קרפיפות ואפילו הן של שנים דבשינוי בעלים לא מיתסרי אלא בתים לר"מ וגגין לרבנן אבל בחלוק תשמיש ושינוי שם הרשות קפיד הלכך מחצר לקרפף אסור ואפילו הוא שלו ואינו יותר מבית סאתים דעל כרחך הנך קרפיפות בשאין יתירים על בית סאתים קאמר דאי ביתירים בהא לימא רבי שמעון מטלטלין הא כרמלית היא וליכא מאן דפליג דמחצר המשכן גמרי(י) ועוד בהדיא אמרינן בשלהי עושין פסין(י) דפלוגתא דר"ש ורבנן בקרפף בית סאתים היא ואפילו חצר וקרפף של איש אחד אסרי רבנן דקאמרי התם קרפף יותר מבית סאתים שהוקף לדירה נזרע רובו הרי הוא כגנה כו' ואמר רב הונא בריה דרב יהושע כו' וכי דייקת בה שמעינן מינה דלא שרי ר"ש אלא בקרפף בית סאתים ורבנן אסרי אע"ג דלאחד גברא הוא: **לדברי חכמים.** דלא גזרו משום תל גגין וחצירות רשות אחת הן לא שיטלטל מגג לגג אם חלוקין בעליהן משום דגגין לרבנן כבתים משוי להו על ידי חלוק שלמטה אבל מחצר של רבים לחצר של רבים מטלטלין ומגג לחצר דרבים מטלטלין ואע"ג דגג רשותא דידיה וחצר דשותפות כדתניא בברייתא לקמן [ע"ב] הואיל וגג תשמיש שאינו תדיר הוא לא הוי ממש כבית ומטלטל ממנו לחצר: **קרפיפות רשות אחת.** ואפילו הן של שנים דכל רשות ששמו שוה מותר לו חוץ מן הגגין אבל מחצר לקרפף אפילו דחד גברא אסיר ולא דמי לגג וחצר דתשמישתיה דגג שוה לחצר הוא. והכי שמיע ליה לרב יהודה וממתניתין דייק לה מדקאמר ר"ש כולן רשות אחת מכלל דרבנן לאו חדא רשותא משוי להו לכולהו וברייתא מסייעא ליה לקמן [שם] דקתני גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן וחצר ומרפסת כב' חצירות דמו ומדוקיא דידה דלא תנא בה קרפף ומבוי מוקמינן לה כרבנן דאי ר"ש אפילו קרפף נמי מישתרי בהדי חצר ואי ר"מ גג וחצר לא מישתרו דהא בהדיא אסר כמתני' מנמוך לגבוה: **לדברי ר"ש כולן רשות אחת.** דלא תימא האי דא"ר שמעון אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפיפות כל חדא וחדא רשותא באנפי נפשיה משוי לה גגין לעצמן וחצירות לעצמן וקרפיפות לעצמן דהא סברא לר"מ אית ליה אבל ר"ש כולהו חדא רשותא משוי להו. הכי שמיע ליה לרב יהודה וברייתא מסייעא ליה דתניא כוותיה לקמן היינו מעלין שמן ואלונטית מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לחצר ומחצר לקרפף: **תניא כוותיה דרב.** דאמר לעיל (פט.) בגגין השוין לרבנן דאין מטלטלין בו אלא בד' דאסרי אהדדי ולא אמרינן גוד אסיק במחיצות שאין ניכרות: **רשות אחת.** ומטלטלין מזה לזה: **ואסור להעלות ולהוריד.** ר"מ לטעמיה דגזר משום תל: **מותר לטלטלן בחצר.** אע"פ שלא עירבה וה"ה לשאר חצירות: **רשות לעצמו.** ואין מטלטלין מזה לזה אפילו בגג עצמו: **תניא כוותיה דרב יהודה.** אליבא דר"ש: **שמן.** לסוך בו: **אלונטית.** להסתפג בה: **מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לקרפף ומקרפף לקרפף** כולהו גרסינן: **והוא שלא עירבו.** בני החצירות כל אחת לעצמה דהשתא לא שכיחי כלי הבתים בחצר וליכא למיגזר אי שרית להוציא כלים ששבתו בזו להכניסן לחברתה אתי לאפוקי נמי לה כלי הבית: **אבל עירבו.** כל חצר לעצמה ולא עירבו ב' החצירות יחד אסור לטלטל מזו לזו אפילו כלי החצר דכיון דשכיחי מאני דבתים בחצר גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים שבחצר זו לחצר זו ור"ש מודה בהו דקתני אבל לא לכלים ששבתו בתוך הבית: **מי לחשך** לא גרסינן: **היינו דמשכחת לה מאני דבתים בחצר.** דאיצטריך למיתני אבל לא לכלים ששבתו בתוך הבית: (ח)**בכומתא וסודרא.** ששבתו בתוך הבית והוציאן לחצר דרך מלבוש:

אנשי

אמר רב הלכה כר"ש **והוא שלא עירבו.** אין לפרש דר"ש אין מחלק בין עירבו ולא עירבו ורב בלא עירבו סבר ליה כוותיה דא"כ בסמוך דפריך רב חסדא לשמואל ור' יוחנן יאמרו ב' כלים בחצר אחת זה אסור וזה מותר לרב נמי תיקשי אליבא דר"ש ורב ששת נמי דפריך לרב אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת מאני דבתים בחצר הא רב נמי מודה דר"ש אפילו בעירבו קאמר ולכן נראה דרב סבר דר"ש גופיה לא אמר אלא כשלא עירבו והשתא (א) סברת שמואל איפכא מדרב דשמואל לא גזר הכא דאמר בין עירבו בין לא עירבו וגבי שלש חצירות גזר דסבר כרבנן דאמרי שלשתן אסורות לשיטת ר"מ דמי שהוציאוהו (לעיל מח: ד"ה רשות) ורב הכא גזר והתם לא גזר דפסיק התם כר"ש ועוד דמסיק הכא שמואל דר"ש לטעמיה דלא גזר משמע דסבר כוותיה בההיא דג' חצירות ולשיטת ר"מ סבר כרבנן:

ושמואל אומר בין עירבו בין **לא עירבו.** והא דאמר (ט)שמואל בגיטין בהזורק (דף עט:) לא יעמוד אדם בגג זה ויקלוט מי גשמים בגגו של חבירו אומר ר"י דהתם לקלוט (ב) ולהוליך לביתו קאמר דכמו שאסור לטלטל כלים ששבתו בבית לחצר ולגג שלא עירבו אפילו לר"ש כן אסור מגג וחצר לבית ודווקא מגגו של חבירו אבל מגג של עצמו יכול לקלוט ולהוליך לביתו ואין גג של חבירו אוסר עליו דשמואל לטעמיה דאמר לעיל גוד אסיק מחיצתא וא"ת מאי קמ"ל שמואל דפשיטא דאסור להוליך לביתו וי"ל דאשמעינן דאע"פ שקולט מן האויר ועדיין לא נגעו מי גשמים בגג: **מי לחשך.** רש"י לא גרס ליה ואור"י דאיתא בתורת כהנים בכמה מקומות ור"ת נמי גרס ליה ומפרש מי השמיעך הלכה כר"ש בין עירבו ובין לא עירבו ורבינו שמואל פירש דקאי ארב כלומר מי הגיד לך שאתה מחלק ביניהם אינו כן אלא בין עירבו ובין לא עירבו ואית דגרסי מלאחשך כתיבה אחת ומפרשי שנולד מלחש: [כדאיתא ביומא פב:]

גג

מסורת הש"ס

א) שבת קמו: [מנחות עב.], ב) לעיל עד., ג) לעיל מה: עא., ד) [לעיל פט. וש"נ], ה) [לעיל פט.], ו) [לעיל כג:], ז) לעיל כד., ח) [עי' רש"י לעיל פד:], ט) [נ"ל רב יהודה אמר שמואל],

◆

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמר וכו' והשתא ניחא סברת שמואל: (ב) ד"ה ושמואל וכו' אומר ר"י דהתם לקלוט. נ"ב ע"ל דף צט נד"ה לא יעמוד:

◆

מוסף רש"י

ומגג לחצר. ר"ש לטעמיה דאמר (לעיל עד.) אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפיפות כולן רשות אחת הן לטלטל מזה לזה ואפילו של בעלים הרבה (שבת קמו:). **לשלש חצירות.** זו אצל זו (לעיל מה:). **ופתוחות לרה"ר.** דכל אחת רשות לעצמה ואין כאן דריסת הרגל זו על זו, דאי הוו להו זו לפנים מזו אסרה פנימית אחיצונה ואפילו בפני עצמה אסורה כל אחת להשתמש (שם). **ואחד קרפיפות.** שאינן יותר מבית סאתים (לעיל פט.) אם של בית סאתים הוא מטלטל בכולו ואם יותר ולא הוקף לדירה קרי ליה רשות אחת לגבי חברו או לגבי חצר לטלטל ב' אמות בזה וב' אמות בזה, להוציא ולהכנים מזה לזה (שבת קל:). **רשות אחת הן.** לטלטל כלים ששבתו בגג זה לגג חברו ולא אמרינן כשם שדיורין חלוקין למטה כך חלוקין למעלה וכלים ששבתו בחצר מוציאין לחברתה וכן לקרפף וכן לחצר ולקרפף מן הגגין, הואיל וכולן רשות שאינה דירה היא ואין צריך לערב מחצר לחצר אלא בשביל כלים ששבתו בבית של חצר זו להוציאם לחצר אחרת (לעיל עד.). **לכלים ששבתו בתוכן.** כלים ששבתו באחד מהן מוציאין אותן מזה לזה (לעיל פט.) אפילו הן של בעלים הרבה (לעיל כב:). **ולא לכלים ששבתו בתוך הבית.** והכלים לחצירן על ידי שעירבו בני החצר, אסור להוציאן מחצירו לחצר אחרת, אם לא עירבו ב' החצירות יחד (לעיל פט.) אסור להוציאן מחצר לקרפף או לגג, דבית וקרפף שתי רשויות הן ואפילו דחד גברא (לעיל כב:).

עין משפט נר מצוה

ד א מיי' פ"ג מהלכות עירובין הלכה יח [והל' יט] סמג עשין דרבנן א טור ש"ע א"ח סי' שעב סעיף א [וסי' שפח סעי' א]:

◆

גליון הש"ס

גמ' אמרו לו אין שעת הסכנה ראיה. עי' מג"א סי' שז ס"ק ח:

◆

רבינו חננאל

וקרפיפות רשות לעצמן. לדברי חכמים גגין רשות לעצמן ותצירות רשות לעצמן וקרפיפות רשות לעצמן, לדברי ר' שמעון כולן רשות אחד הן. תניא כוותיה דרב, כל גגות העיר רשות אחת הן, ואסור להעלות ולהוריד מגג לחצר ומחצר לגג. וכלים ששבתו בחצר מותר לטלטלם בכל החצר. וכלים ששבתו בגגין מותר לטלטלם בכל הגגין. ובלבד שלא יהא גג גבוה י' טפחים או נמוך י' טפחים [דברי ר' מאיר]. וחכמים אומרים כל אחד ואחד רשות לעצמו, ואין מטלטלין בו אלא בד' אמות. תניא כרב יהודה אמר רבי כשהיינו למדין תורה אצל ר' שמעון בתקוע היינו מעלין לו שמן ואלונטית מחצר לגג ומגג לקרפף, ודברים פשוטין הן. פיסקא, ר' שמעון אומר אחד גגות וכו'. אמר רב (יהודה) הלכה כר' שמעון והוא שלא עירבו, בחצירות. אבל עירבו בחצירות, חיישינן דילמא אתי לאפוקי מני דשבתו בבתים לחצר. ואתי לטלטולי מן החצר לגגין ולקרפיפות. ושמואל ור' יוחנן תרווייהו שוין, ובין עירבו וכי לא עירבו הילכתא כר' שמעון, ואקשינן עלייהו, אי בשעירבו ואפיקו מני דבתים לחצר, יאמרו שני כלים בחצר אחת, והני מני דקנו שביתה בחצר שרו, והני מני דקנו שביתה בבתים אסירי. ופרקינן אין ר' שמעון לטעמ' דלא גזר, (והתנן) [דתנן] א"ר שמעון למה הדבר דומה לג' חצירות שפתוחות זו לזו כו', עד הכא נמי לא גזר דילמא אתי לאפוקי מני דבתים לחצר. מתיב רב ששת, ר' שמעון אומר אחד גגות כו', ואי אמרת בשלא עירבו, אי לא עירבו מני דבתים לחצר היכי משכחת להו. ופריק רב ששת אליבא דרב לעולם בשלא עירבו, והני מני דקנו שביתה בבתים דמשתכחי בחצר היכי משכחת לה. כגון כותנא וסודרא דאינון כלי מלבוש, ולבשם בבית ויצא בחצר. ונזדכן לו ופשט אותם מעליו ונשארו בחצר, וכהני וכיוצא בהן תנן ולא לכלין ששבתו בתוך הבית.